

©Documentul a fost pus la dispoziție cu sprijinul Consiliului Superior al Magistraturii din România (www.csm1909.ro) și al Institutului European din România (www.ier.ro). Permișiunea de a republica această traducere a fost acordată exclusiv în scopul includerii sale în baza de date HUDOC.

©The document was made available with the support of the Superior Council of Magistracy of Romania (www.csm1909.ro) and the European Institute of Romania (www.ier.ro). Permission to re-publish this translation has been granted for the sole purpose of its inclusion in the Court's database HUDOC.

Traducere din limba franceză

Curtea Europeană a Drepturilor Omului

Secția a III-a

HOTĂRÂREA

din 20 decembrie 2007

în Cauza Kocsis împotriva României

(Cererea nr. 10395/02)

Strasbourg

Devenită definitivă la data de 20.03.2008

Hotărârea devine definitivă în condițiile prevăzute în [art. 44](#) alin. (2) din Convenție.

Poate suferi modificări de formă.

În Cauza Kocsis împotriva României,

Curtea Europeană a Drepturilor Omului (Secția a III-a), statuând în cadrul unei camere formate din:

Domnii B.M. Zupančič, președinte,

C. Bîrsan,

Doamnele E. Fura-Sandström,
A. Gyulumyan,
Domnii E. Myjer,
David Thor Björgvinsson,
Doamna I. Berro-Lefevre, judecători,
și domnul S. Quesada, grefier de secție,
după ce a deliberat în camera de consiliu, la data de 29 noiembrie 2007,
a pronunțat următoarea hotărâre, adoptată la aceeași dată:

PROCEDURA

1. La originea cauzei se află cererea nr. 10395/02, introdusă împotriva României, prin care un cetățean al acestui stat, domnul Sandor Kocsis (*reclamantul*), a sesizat Curtea la data de 2 august 2001 în temeiul [art. 34](#) din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale (*Convenția*).

2. Guvernul român (*Guvernul*) a fost reprezentat de agentul guvernamental, doamna B. Ramașcanu, de la Ministerul Afacerilor Externe. Reclamantul, jurist de meserie, nu a fost reprezentat în fața Curții.

3. La 4 septembrie 2006, Curtea a hotărât să comunice plângerile întemeiate pe durata procedurii și neexecutarea unei hotărâri judecătorești definitive Guvernului. Prevalându-se de dispozițiile [art. 29](#) alin. 3, ea a decis că admisibilitatea și fondul cauzei vor fi examinate împreună.

ÎN FAPT

I. Circumstanțele cauzei

4. Reclamantul s-a născut în anul 1956 și locuiește la Târgu Mureș.

A. Procedura de plată a unei indemnizații de concediu plătit pentru îngrijirea copiilor

1. Primul ciclu de proceduri

5. La 2 septembrie 1998 reclamantul a sesizat Judecătoria Târgu Mureș (*instanța*) cu o acțiune împotriva angajatorului său, societatea comercială de drept privat M. (*societatea*), pentru a i se acorda o indemnizație de concediu plătit pentru îngrijirea copiilor în sumă de 147.064.145 lei vechi românești (ROL), privind perioada care începe de la 11 martie 1998 până la 28 februarie 1999. El a cerut de asemenea daune-interese pentru întârzierea de plată a acestei sume.

6. La data de 15 octombrie 1998 a avut loc o ședință. Într-o întâmpinare societatea a recunoscut că trebuia să plătească reclamantului 32.270.121 ROL. Reclamantul a solicitat un termen pentru a putea lua cunoștință de conținutul acestei întâmpinări.

7. În perioada 19 noiembrie 1998-11 martie 1999 au avut loc patru amânări. Prima a fost dispusă din oficiu de instanță, pentru ca părțile să precizeze modalitățile de calcul al sumelor respective; celelalte amânări au fost acordate la cererea reclamantului pentru a-și preciza acțiunea, a da în judecată direcția județeană a muncii (*direcția muncii*) și a studia dosarul.

8. La 1 și 22 aprilie 1999 instanța a cerut societății să prezinte la dosar o copie a contractului de muncă al reclamantului și să precizeze modalitățile de calcul a sumei indicată în întâmpinarea sa.

9. La 20 mai 1999 părțile și-au expus verbal argumentele. La cererea reclamantului instanța a amânat pronunțarea sentinței.

10. La 27 mai 1999 instanța a constatat că era necesar ca reclamantul să prezinte precizări suplimentare în privința sumei totale a pretențiilor sale.

11. La 24 iunie 1999 reclamantul a precizat că această sumă se ridică la 262.654.279 ROL. Ținând cont de această sumă și bazându-se pe art. 2 alin. 1 b) din codul de procedură civilă, instanța a ridicat din oficiu o excepție de incompetență materială și a amânat pronunțarea sentinței datorită lipsei de timp suficient pentru a delibera.

12. La 28 iunie 1999 instanța a constatat că nu era competentă să analizeze cauza. La 20 septembrie 1999 dosarul a fost trimis la Tribunalul Mureș (*tribunalul*), care l-a înregistrat la 23 septembrie 1999.

13. În perioada 12 noiembrie - 24 decembrie 1999 au avut loc patru amânări ale cauzei, din care una a fost dispusă din oficiu de tribunal pentru a obține de la Registrul Comerțului informații asupra societății și trei au fost acordate la cererea reclamantului, pentru a-și modifica acțiunea, a studia întâmpinarea prezentată la dosar de direcția muncii și a dispune asupra cererii sale de recuzare a tuturor judecătorilor tribunalului.

14. La 28 decembrie 1999 Curtea de Apel Târgu Mureș (*Curtea de Apel*) a respins cererea de recuzare și a aplicat o amendă reclamantului pentru că a dat dovadă de rea credință solicitând recuzarea.

15. Dezbaterile în fața tribunalului au avut loc la 4 februarie 2000. La cererea părților, pronunțarea hotărârii a fost amânată pentru 11 februarie 2000, dată la care au prezentat la dosar concluzii scrise. Din lipsă de timp spre a delibera tribunalul a amânat din nou pronunțarea hotărârii.

16. Printr-o hotărâre din 16 februarie 2000 tribunalul a admis parțial acțiunea și a condamnat societatea la plata către reclamant a unei indemnizații de concediu de 32.270.121 ROL, 21.750.061 ROL daune-interese și 150.000 ROL cheltuieli de judecată. Prin aceeași hotărâre tribunalul a respins acțiunea îndreptată împotriva direcției muncii. La 4 mai 2000 hotărârea a fost comunicată reclamantului.

17. Reclamantul și societatea au înaintat apel în fața Curții de Apel. Reclamantul s-a plâns că tribunalul nu a ținut cont de dubla calitate de consilier juridic și de membru al consiliului de administrație pe care o ocupase în societate. Societatea a invocat că tribunalul nu era competent și că această cauză trebuia judecată de judecătorie.

18. Printr-o hotărâre din 27 iunie 2000, Curtea de Apel a considerat că respectiva cauză privea un litigiu de muncă, reglementat de o lege specială, și anume Legea nr. 168 din 12 noiembrie 1999. În lipsa oricărei alte reglementări competența pentru analiză revenea judecătoriei, indiferent de suma pretențiilor reclamantului. Prin urmare, a respins apelul reclamantului, a admis apelul societății și a dispus trimiterea cauzei la judecătorie.

19. La 5 iulie 2000 reclamantul a înaintat un recurs în fața Curții Supreme de Justiție.

20. La 20 ianuarie 2001 Curtea Supremă a constatat că societatea a prezentat la dosar o scrisoare, manifestându-și intenția de a ajunge la o înțelegere cu reclamantul. La cererea părților Curtea Supremă a amânat cauza pentru a permite societății să indice în scris suma asupra căreia era pregătită să cadă de acord cu reclamantul.

21. La 27 februarie 2001 reclamantul a cerut Curții Supreme să ia act de înțelegerea pe care a încheiat-o la 29 ianuarie 2001 cu societatea și potrivit căreia aceasta îi recunoștea un credit de 512.351.280 ROL.

22. Printr-o hotărâre din aceeași zi Curtea Supremă a respins recursul reclamantului, reținând că în speță era vorba despre un litigiu de muncă și că, prin urmare, judecătoria era competentă să analizeze cauza în primă instanță. Ea a considerat de asemenea că argumentele și cererile reclamantului nu puteau fi examinate decât de instanța competentă, respectând principiul urgenței în examinarea acestui litigiu. În consecință, cauza a fost trimisă la judecătorie.

24. În urma intrării în vigoare la 2 mai 2001 a unei modificări a codului de procedură civilă, competența pentru examinarea litigiilor de muncă a fost acordată tribunalului.

2. Al doilea ciclu de proceduri

24. În cursul lunii mai 2002 judecătoria a reînscris cauza pe rol.

25. La 11 iunie 2002 instanța a amânat din oficiu examinarea cauzei, pentru a comunica reclamantului documentele prezentate de societate.

26. Printr-o sentință din 11 iulie 2002 judecătoria a considerat că tribunalul era competent să analizeze cauza și i-a trimis dosarul. Acesta, la rândul său, printr-o hotărâre din 11 noiembrie 2002, a trimis cauza la judecătorie pe motiv că în temeiul art. 725 alin. 1 din codul de procedură civilă procesele în curs de judecată trebuia să fie examinate de instanțele sesizate legal la data schimbării competenței.

27. Printr-o hotărâre din 11 februarie 2003, Curtea de Apel a pus capăt acestui conflict de competență, recunoscând competența judecătoriei de a soluționa cauza, pe motiv că aceasta din urmă fusese sesizată legal la 27 februarie 2001, în condițiile în care modificarea codului de procedură civilă nu a intrat în vigoare decât la 2 mai 2001.

3. Al treilea ciclu de proceduri

28. La 28 martie 2003 judecătoria a reînscris cauza pe rol.
29. La 22 aprilie 2003 reclamantul și-a susținut acțiunea. Din dosar nu reiese că ar fi cerut instanței să ia act de înțelegerea pe care o încheiase cu societatea (a se vedea paragraful 21 de mai sus). S-a acordat un termen la cererea societății pentru a răspunde acestor precizări.
30. Printr-o sentință din 6 mai 2003 instanța a admis acțiunea și a condamnat societatea să plătească reclamantului o indemnizație de concediu de 147.064.145 ROL, reținând că, deși reclamantul cumulase două funcții, numai funcția sa de consilier juridic conducea la un raport juridic de muncă ce îi permitea să pretindă o indemnizație de concediu plătit pentru îngrijirea copiilor. Instanța a precizat că suma în cauză trebuia actualizată în funcție de rata dobânzii prevăzută de lege pentru perioada începând de la introducerea acțiunii până la executarea sentinței. Prin aceeași sentință societatea a fost de asemenea condamnată să plătească reclamantului 127.500 ROL cu titlu de cheltuieli de judecată.
31. Contrar modalităților de actualizare a indemnizației sale de concediu, reclamantul a înaintat recurs în fața tribunalului, fără a se referi la înțelegerea din 29 ianuarie 2001. Societatea a înaintat de asemenea recurs, cerând respingerea acțiunii.
32. Dezbaterile au avut loc la 27 august 2003 și pronunțarea hotărârii a fost amânată pentru a permite părților să prezinte la dosar concluzii scrise.
33. Printr-o hotărâre definitivă din 1 septembrie 2003 tribunalul a respins recursurile ca neîntemeiate.

B. Procedura privind executarea silită a sentinței din 6 mai 2003

34. La 23 iunie 2003 reclamantul a cerut unui executor judecătoresc să execute sentința din 6 mai 2003 a Judecătoriei Târgu Mureș.

35. Printr-o decizie (*dispoziție de poprire*) din 20 august 2003, executorul a efectuat o poprire asupra conturilor bancare ale societății pentru suma de 666.223.421 ROL. Această sumă era formată din creditul de 147.064.145 ROL stabilit prin sentința din 6 mai 2003 și dobânzile în zumă de 519.159.276 ROL, calculate de executor. Prin aceeași decizie, paisprezece bănci au primit notificarea de interdicție de plată a sumelor de bani societății, până la acoperirea sumei totale menționate anterior. Acestea au primit de asemenea notificarea de a depune, la dispoziția executorului, suma în cauză, în termen de cincisprezece zile începând de la notificare.

36. La 26 august 2003 societatea a sesizat Judecătoria cu o contestație împotriva executării silite, contestând calculul creanței de către executor. Cu acest prilej a cerut instanței să amâne executarea până la examinarea acestei contestații. Printr-o încheiere din 27 august 2003 instanța a admis cererea de amânare.

37. La 11 septembrie 2003, la cererea reclamantului, executorul a informat-o că șapte bănci au răspuns la notificarea sa, dar că executarea silită era suspendată în baza încheierii din 27 august 2003. Executorul nu a precizat care era conținutul răspunsurilor băncilor.

38. Executorul a efectuat o expertiză asupra calculului creanței. Bazându-se pe concluziile sale, instanța a considerat că suma dobânzilor neplătite neacordate de la 2 septembrie 1998 la 16 martie 2004 se ridică la 213.006.691 ROL. Prin urmare, printr-o sentință din 15 aprilie 2004, a admis contestația și a modificat decizia executorului în privința sumei dobânzilor. Sentința a devenit definitivă la 8 iulie 2004.

39. La 18 august 2004 executorul judecătoresc a somat societatea să-i plătească reclamantului creanța datorată, așa cum reieșea din sentința din 15 aprilie 2004, în termen de o zi începând de la acea somație. A precizat că în caz de refuz din partea societății de a se conforma, urma să demareze executarea silită împotriva sa.

40. La o dată neprecizată reclamantul a înaintat recurs împotriva sentinței din 15 aprilie 2004, pe motiv că judecătoria nu se pronunțase asupra unei excepții de incompetență materială pe care ar fi ridicat-o.

41. Printr-o hotărâre din 17 decembrie 2004 tribunalul a respins recursul, reținând că simplul fapt că judecătoria nu s-a pronunțat asupra excepției în cauză nu era de natură să infirme judecata sa, ținând cont de faptul că nicio normă privind competența instanțelor nu fusese încălcată.

42. La 21 decembrie 2004, la cererea reclamantului, executorul l-a informat că nu încasase încă nicio sumă datorită contestației împotriva executării silite.

43. La 24 ianuarie 2005 hotărârea din 17 decembrie 2004 a devenit definitivă.

44. La 11 mai 2004 executorul, însoțit de reclamant, s-a deplasat la sediul societății. Reprezentantul societății i-a informat că nu dispunea momentan de resurse financiare. În temeiul art. 411 din codul de procedură civilă executorul a întocmit un proces-verbal, angajându-se să revină în termen de 48 de ore la sediul societății pentru a identifica bunurile mobile aflate în incinta sa și a aplica sigilii.

45. La 12 mai 2005 executorul s-a deplasat singur la sediul societății pentru executarea silită asupra bunurilor imobiliare. Nu a găsit pe nimeni acolo. Cu acest prilej el a întocmit un proces-verbal de situație cu un inventar sumar de clădiri și constatând existența mai multor corpuri de clădire. Executorul a menționat în procesul-verbal că

valoarea totală a acestor bunuri, așa cum reieșea din registrul publicității imobiliare, era de 225.466.804.389 ROL. El a precizat de asemenea că nu era în măsură să facă o descriere detaliată a situației încăperilor, ținând cont că nimeni nu era prezent. El a notat în plus că procesul-verbal respectiv va fi depus la registrul de publicitate imobiliară.

46. Prin notificarea din 13 mai 2005 executorul a informat societatea că bunurile imobiliare vor fi vândute la licitație.

47. Prin contractul autentic semnat în aceeași zi societatea a vândut unei societăți terțe (*societatea S.*) bunurile imobiliare menționate anterior (a se vedea paragrafele 60 și următoarele de mai jos).

48. În aceeași zi executorul a cerut registrului publicității imobiliare să noteze somația de plată adresată societății pentru inițierea procedurii de scoatere la licitație a bunurilor imobiliare ce formau sediul său social. La o dată neprecizată, registrul a respins cererea, reținând că bunul era deja vândut.

49. La 30 iunie 2005 executorul însoțit de reclamant s-a deplasat la sediul societății. Reprezentantul societății i-a informat că nu avea posibilitatea de plată, în măsura în care conturile sale erau blocate de societăți creditoare terțe. Executorul i-a cerut o listă a bunurilor mobile pentru a aplica sigiliul pe ele. Reprezentantul a declarat că nu existau bunuri mobile urmăribile în patrimoniul societății, deoarece toate aceste bunuri făceau parte din patrimoniul societății S.

50. La 30 mai 2006, însoțit de reclamant, s-a deplasat din nou la sediul societății pentru executarea silită a sentinței din 6 mai 2003, precum și a altor hotărâri judecătorești care nu fac obiectul prezentei cauze. Cu acest prilej reclamantul a cerut plata unei sume cu titlu de salariu. Executorul a menționat într-un proces-verbal întocmit cu acest prilej că

reprezentantul societății se angaja să-i plătească o anumită sumă de bani. Reclamantul a declarat apoi că era pregătit să renunțe la orice pretenție financiară prin reangajarea sa în postul de consilier juridic. În aceste condiții reprezentantul societății a refuzat să semneze procesul-verbal. În privința executării sentinței din 6 mai 2003, nicio altă mențiune nu a fost inclusă în acest proces-verbal.

51. La 1 iunie 2006 executorul, însoțit de reclamant, s-a deplasat din nou la sediul societății în vederea executării hotărârilor judecătorești citate anterior, inclusiv sentința din 6 mai 2003. Din procesul-verbal întocmit de executor reiese că reprezentantul societății a reiterat lipsa de resurse financiare.

52. La 22 septembrie 2006 executorul s-a deplasat singur la sediul societății în vederea executării hotărârii citate anterior. Reprezentantul societății l-a informat că bunurile societății fuseseră vândute societății S. și unor particulari. Confruntat cu imposibilitatea de a identifica bunurile corporale, executorul a cerut reprezentantului societății să-i prezinte de urgență copiile chitanțelor de vânzare a acestor bunuri. Cererea sa a rămas fără rezultat.

C. Plângere penală împotriva reprezentanților societății.

53. În cursul anului 2005 reclamantul a sesizat Parchetul de pe lângă Judecătoria cu o plângere penală împotriva reprezentanților societății.

54. La 28 iulie 2006 a fost informat că i-au fost trimise actele cerute.

D. Procedura privind redresarea judiciară a societății

55. La 27 decembrie 2004 reclamantul, considerând că societatea era în situația de încetare a plăților, a sesizat tribunalul cu o acțiune de deschidere a procedurii de redresare judiciară. La 10 ianuarie 2005 societatea a depus o contestație.

56. Dezbaterile au avut loc la 23 februarie 2005. Cu acest prilej reclamantul a făcut în fața tribunalului următoarele precizări asupra executării silite:

"Pe căi neoficiale executorul (...) a aflat că societatea debitoare nu avea disponibil în conturile bancare, dar nu a contactat conducerea societății și nu a pus poprire pe conturi".

57. Printr-o hotărâre pronunțată în aceeași zi tribunalul a admis contestația și a respins acțiunea, considerând că societatea nu era în încetare de plată. Tribunalul a reținut:

"Recuperarea creditului era efectiv posibilă, ținând cont de puterile executorului judecătoresc de a lua, în aplicarea art. 454 din codul de procedură civilă, o decizie ("*dispoziție de poprire*") privind blocarea conturilor societății."

58. Tribunalul a notat de asemenea că societatea efectuase în cele două luni anterioare introducerii acțiunii plăți în beneficiul altor creditori, a căror sumă totală depășea cu mult creditul reclamantului.

59. Această hotărâre a fost confirmată printr-o hotărâre definitivă din 9 iunie 2005 a Curții de apel, care a respins recursul reclamantului.

E. Acțiune pauliană împotriva societății S.

60. Printr-un contract autentificat din 13 mai 2005 societatea debitoare a vândut societății S. bunurile imobiliare de la sediul social cu acordul băncii B. (*banca*), ale cărei ipoteci priveau aceste bunuri. Prețul de vânzare era de 40.000.000.000 ROL.

61. În cursul anului 2005 reclamantul a sesizat Judecătoria cu o acțiune pauliană împotriva celor două societăți, pentru a anula contractul de vânzare. El a considerat că acest contract îi aducea prejudicii, împiedicându-l să-și recupere creditul.

62. Printr-o hotărâre din 12 februarie 2006 Judecătoria a trimis cauza la Tribunal pe motiv că acesta era competent să o analizeze.

63. Printr-o hotărâre din 2 noiembrie 2006 Tribunalul a respins acțiunea, considerând că imobilul fusese vândut pentru acoperirea unui credit ipotecar de la bancă și că în speță nu exista niciun indiciu de rea credință a părților contractante. Tribunalul a declarat în plus :

« Trebuie reținut că în speță nu s-a dovedit că partea pârâtă (societatea debitoare) ar fi insolubilă, că nu ar dispune deci de bunurile asupra cărora reclamantul și-ar putea recupera creditul.

Este adevărat că din procesul-verbal întocmit de executorul judecătoresc reiese că reprezentantul debitoarei a precizat la 11 mai 2005 că nu va dispune de resurse financiare în vederea recuperării creditului reclamantului, dar această afirmație nu ar putea conferi societății debitoare statutul de societate insolubilă, insolvabilitatea sa putând fi dovedită în speță, de exemplu printr-un proces-verbal al executorului din care ar reieși că nu poate proceda la executarea silită, ținând cont de faptul că nu există bunuri în patrimoniul debitoarei care să poată face obiectul executării forțate. »

64. Reclamantul a înaintat apel împotriva acestei hotărâri. Procedura este încă în curs.

II. DREPTUL APLICABIL

A. Legea nr. 120 din 9 iulie 1997 asupra concediului plătit pentru îngrijirea copiilor

65. Potrivit articolului 3 alin. 1 din lege, indemnizația concediului plătit pentru îngrijirea copiilor reprezintă 85% din salariu și poate fi acordată, la alegere, mamei sau tatălui copilului în vârstă de până la doi ani.

66. Această lege a fost abrogată de legea nr. 19 din 17 martie 2000, care a reluat dispozițiile asupra concediului plătit pentru îngrijirea copiilor.

B. Legea nr. 168 din 12 noiembrie 1999 privind soluționarea litigiilor de muncă

67. Potrivit art. 72 din lege acțiunile privind soluționarea conflictelor de drepturi (*conflicte de drepturi*), cum ar fi cele referitoare la plata daunelor-interese pentru prejudiciile cauzate de neplata obligațiilor prevăzute de contractul de muncă, sunt examinate de instanța competentă teritorial pentru locul unde este situat sediul angajatorului.

68. Potrivit art. 74 din lege, acțiunile menționate anterior trebuie examinate fără întârziere.

C. Codul de procedură civilă, așa cum era redactat la vremea comiterii faptelor

1. Dispoziții privind competența instanțelor

Articolul 1

« Judecătoriile judecă:

1. în primă instanță, toate procesele și cererile, în afară de cele date prin lege în competența altor instanțe. »

Articolul 2

« Tribunalele judecă:

1. în primă instanță:

b) procesele și cererile privind drepturi și obligații rezultând din raporturile juridice civile, al căror obiect are o valoare de peste 150 milioane lei;

b¹) conflictele de muncă, cu excepția celor date prin lege în competența altor instanțe »

69. Acest ultim punct a fost adăugat de Ordonanța de urgență nr. 138 din 14 septembrie 2000, intrată în vigoare la 2 mai 2001.

Articolul 725 (așa cum a fost modificat de Ordonanța nr. 138/2000)

« Dispozițiile legii noi de procedură se aplică, din momentul intrării ei în vigoare, și proceselor în curs de judecată începute sub legea veche (...).

Procesele în curs de judecată la data schimbării competenței instanțelor legal investite vor continua să fie judecate de acele instanțe. În caz de casare cu trimitere spre rejudecare, dispozițiile legii noi privitoare la competență sunt pe deplin aplicabile. »

2. Dispoziții privind executarea silită

Articolul 371⁵ alin. 1

« Executarea silită încetează dacă:

b) nu mai poate fi efectuată ori continuată din cauza lipsei de bunuri urmăribile ori a imposibilității de valorificare a unor astfel de bunuri; în aceste cazuri, executorul va restitui creditorului titlul executoriu, menționând pe acesta cauza restituirii și partea de obligație ce a fost executată; »

Articolul 373² alin. 1

« În cazurile prevăzute de lege, precum și atunci când executorul judecătoresc consideră necesar, organele de poliție (...), sunt obligați să-i acorde concursul la îndeplinirea efectivă a executării silite. »

Articolul 384¹ alin. 1

« În vederea executării unei hotărâri judecătorești, executorul judecătoresc poate intra în încăperile ce reprezintă domiciliul, reședința sau sediul unei persoane, precum și în orice alte locuri, cu consimțământul acesteia, iar în caz de refuz, cu forța publică. »

Articolul 411

« (1) Dacă în termen de o zi de la primirea somației debitorul nu plătește suma datorată, executorul judecătoresc (...) va proceda la sechestrarea bunurilor mobile urmăribile ale debitorului, chiar dacă acestea sunt deținute de un terț. »

Articolul 418

« Din momentul sechestrării bunurilor debitorul nu mai poate dispune de ele pe timpul cât durează executarea, sub sancțiunea unei amenzi (...) »

Articolul 452

« Sunt supuse executării silite prin poprire sumele de bani (...) urmăribile datorate debitorului de o a treia persoană (...) »

Articolul 454

« (1) Poprirea se înființează fără somație, prin adresa însoțită de o copie certificată de pe titlul executoriu, comunicată celei de-a treia persoane arătate la art. 452, înștiințându-se totodată și debitorul despre măsura luată. »

(2) În adresa de poprire se va pune în vedere celei de-a treia persoane (...) interdicția de a plăti debitorului sumele de bani (...) ce i le datorează ori pe care i le va datora, declarându-le poprite în măsura necesară pentru realizarea obligației (...). »

Articolul 457 alin. 2

« La data sesizării băncii, sumele existente, precum și cele provenite din încasările viitoare sunt indisponibilizate în măsura necesară realizării creanței. Din momentul indisponibilizării și până la achitarea integrală a obligațiilor prevăzute în titlul executoriu terțul poprit nu va face nici o altă plată (...) care ar putea diminua suma indisponibilizată, dacă legea nu prevede altfel. »

ÎN DREPT

I. Asupra pretensei încălcări a [art. 6](#) alin. 1 din Convenție din cauza duratei procedurii

70. Reclamantul susține că durata procedurii a încălcat principiul « termenului rezonabil » așa cum dispune art. 6 alin. 1 din Convenție care prevede următoarele:

« Orice persoană are dreptul la judecarea echitabilă a cauzei sale (...) de către o instanță independentă și imparțială (...) care va hotărî (...) asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil (...) »

71. Punctul de plecare al perioadei de luat în considerare se situează la 2 septembrie 1998, data introducerii acțiunii în fața judecătoriei Târgu Mureș.

72. În ceea ce privește sfârșitul procedurii, reclamantul precizează că aceasta este în curs.

73. Guvernul consideră în ce-l privește că procedura a durat cinci ani pentru trei grade de procedură.

74. Curtea constată că procedura care a condus la sentința din 6 mai 2003 a Judecătoriei Târgu Mureș a fost urmată de o procedură în executare silită a acestei sentințe. Potrivit jurisprudenței sale, procedura nu este considerată terminată decât cu prilejul executării complete a deciziei în cauză (a se vedea *Bouilly împotriva Franței* (nr. 1), nr. 38952/97, paragraful 17, 7 decembrie 1999), ținând cont de faptul că în cauze de durată de proceduri civile executarea este a doua fază a procedurii pe fond (a se vedea *Cocchiarella împotriva Italiei* [GC], nr. 64886/01, paragraful 88, CEDO 2006-... și cauzele citate), statul fiind obligat să execute hotărârile judecătorești (*Sokolov împotriva Rusiei*, nr. 3734/02, paragraful 32, 22 septembrie 2005). Reiese că procedura în executare silită trebuie luată de asemenea în considerare pentru a examina caracterul rezonabil al duratei procedurii (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Scollo împotriva Italiei*, Hotărârea din 28 septembrie 1995, seria A, nr. 315-C, pag. 55, paragraful 44 ; *Pinto de Oliveira împotriva Portugaliei*, nr. 39297/98, paragraful 26, 8 martie 2001).

75. În cazul în speță, în măsura în care procedura în executare silită este în curs și acum, reiese că procedura, luată în ansamblul său, a durat deja peste nouă ani, din care cinci până la pronunțarea hotărârii definitive asupra fondului.

A. Asupra admisibilității

76. Curtea constată că această parte din plângere nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate.

B. Asupra fondului

1. Susținerea părților

77. Guvernul consideră că această cauză are o complexitate deosebită, ținând cont de dificultățile legate de măsurile de anchetă în vederea stabilirii sumelor datorate de societate reclamantului. El adaugă că complexitatea cauzei a fost mărită de intervenția în procedură, la cererea reclamantului, a direcției județene a muncii, prin recuzarea judecătorilor tribunalului, prin modificarea pretențiilor reclamantului, precum și prin intrarea în vigoare a unei modificări a codului de procedură civilă privind competența instanțelor, fapt ce a antrenat un conflict negativ de competență.

78. Guvernul consideră că în speță nu există perioade lungi de inacțiune completă în comportamentul autorităților. El consideră din contră că instanțele au dat dovadă de sârguință, ținând cont de termenele dintre ședințe și de numărul de hotărâri pronunțate. În plus, mutarea dosarului de la o instanță la alta nu s-a putea face decât după expirarea termenului de recurs.

79. Guvernul subliniază că toate părțile la litigiu au contribuit la prelungirea procedurii. Examinarea cauzei a fost astfel amânată de două ori la cererea părților pârâte, fără nicio contestație din partea reclamantului care a cerut, la rândul său, nouă amânări ale cauzei.

80. În ceea ce privește miza litigiului pentru interesat, Guvernul consideră că reclamantul nu a suferit niciun prejudiciu care să decurgă din durata procedurii. În plus, acțiunea pe care a înaintat-o avea o natură exclusiv pecuniară și nu făcea parte din acțiunile care trebuie examinate rapid. Potrivit Guvernului, cauza nu privea un litigiu de muncă clasic, pentru care celeritatea procedurii are o importanță deosebită pentru reclamanți.

81. Reclamantul subliniază că societatea a făcut tot posibilul pentru a prelungi procedura și că judecătoria, trimițând ilegal cauza în fața tribunalului, a susținut poziția părții pârâte. El adaugă că procedura în ansamblul său a fost amânată în mod nejustificat, în măsura în care sentința a fost pronunțată în primă instanță după sesizarea judecătoriei. El relevă de asemenea că între 27 februarie 2001 și 11 iunie 2002 nu a fost efectuat niciun act de procedură.

82. Reclamantul adaugă că această cauză ar fi trebuit să fie examinată cu sârguință, ținând cont de faptul că era vorba despre un litigiu de muncă ce nu era complex.

2. Aprecierea Curții

83. Curtea amintește că acest caracter rezonabil al duratei unei proceduri se apreciază în funcție de circumstanțele cauzei și ținând cont de criteriile consacrate de jurisprudența sa, în special complexitatea cauzei, comportamentul reclamantului și cel al autorităților competente precum și miza litigiului pentru interesați (a se vedea, printre altele, *Frydlender împotriva Franței* [GC], nr. 30979/96, § alin. 43, CEDO 2000-VII).

84. Ea admite că, deși cauza nu privește decât acordarea unei indemnizații pentru concediului plătit pentru îngrijirea copiilor, ea a prezentat o anumită complexitate, în special datorită contestațiilor privind calculul său.

85. Curtea constată că durata globală a procedurii pe fond, care s-a încheiat prin hotărârea definitivă din 1 septembrie 2003 a tribunalului Mureș, nu pare nerezonabilă la prima vedere. Ca urmare ea relevă faptul că Judecătoria Târgu Mureș a avut nevoie de peste patru ani pentru a pronunța sentința din 6 mai 2003.

86. Curtea constată că toate părțile în litigiu, inclusiv reclamantul, au contribuit într-un fel sau altul la prelungirea procedurii. În privința amânărilor cerute de reclamant, ea constată că acestea i-au fost acordate în special pentru a-i permite să studieze dosarul și să precizeze sau să-și modifice acțiunea (a se vedea paragrafele 6, 7 și 13 de mai sus). Aceste amânări nu au generat totuși o întârziere generală semnificativă. În orice caz, potrivit jurisprudenței Curții, chiar și în sistemele juridice care consacră principiul conducerii procesului de către părți, atitudinea interesaților nu scutește judecătorii de la asigurarea celerității dorită de art. 6 alin. 1 (a se vedea, *mutatis mutandis*, *Sürmeli împotriva Germaniei* [GC], nr. 75529/01, paragraful 129, CEDO 2006-...).

87. De altfel, nu i s-ar putea reproșa reclamantului că a folosit diferite căi de atac interne pentru a-și apăra drepturile (a se veda, printre multe altele, *Erkner și Hofauer împotriva Austriei*, Hotărârea din 23 aprilie 1987, seria A, nr. 117, pag. 63, paragraful 68 și *Simon împotriva Franței*, nr. 66053/01, paragraful 31, 8 iunie 2004).

88. Curtea relevă că deși Curtea Supremă, prin hotărârea din 27 februarie 2001, a ordonat trimiterea cauzei la Judecătoria Târgu Mureș, această ultimă instanță nu a reînscris-o totuși pe rol decât în cursul lunii mai 2002, adică după peste un an și două luni.

89. În orice caz, peste doi ani s-au scurs de la această hotărâre datorită conflictului negativ de competență dintre judecătorie și tribunal, mai înainte ca prima să înscrie cauza pe rolul său la 28 mai 2003, deși competența sa de soluționare fusese deja stabilită de Curtea Supremă, care a relevat între altele urgența cauzei (a se vedea paragraful 22 de mai sus). O asemenea întârziere este datorată celor două instanțe care și-au trimis reciproc cauza până la hotărârea din 11 februarie 2003 a Curții de Apel care a decis în

favoarea judecătorei problema competenței asupra fondului (a se vedea *Gheorghe împotriva României*, nr.19215/04, paragraful 58, CEDO 2007-...(extrase)).

90. De altfel, în conformitate cu jurisprudența sa în materie (*Wojtunik împotriva Poloniei*, nr. 64212/01, paragraful 42, 12 decembrie 2006), Curtea nu poate subscrie la argumentul Guvernului potrivit căruia cauza nu făcea parte din litigiile de muncă clasice, în care celeritatea procedurii are o importanță deosebită pentru reclamanti (a se vedea paragraful 80 de mai sus).

91. În prezenta cauză reclamantul cerea o indemnizație de concediu plătit pentru îngrijirea copiilor, precum și daune-interese pentru întârzierea în plata acestei sume. Or, o asemenea indemnizație ar fi putut fi destinată înlocuirii salariului reclamantului în timpul concediului său plătit pentru îngrijirea copiilor (a se vedea paragraful 65 de mai sus) și viza o perioadă deloc neglijabilă, de aproape un an (a se vedea paragraful 5 de mai sus).

92. În plus, după judecarea pe fond a cauzei, procedura a continuat în vederea executării silte a sentinței din 6 mai 2003 și continuă să fie în curs.

93. Curtea relevă că executarea silită a fost suspendată pe o perioadă de circa un an și șase luni prin încheierea din 27 august 2003 (a se vedea paragrafele 36 și 43 de mai sus). O asemenea durată nu se potrivește cu cerința unei durate rezonabile, ținând cont în special de natura litigiului. Curtea relevă în plus că primul act de executare silită a fost îndeplinit de executorul judecătoresc la peste trei luni de la sfârșitul amânării executării (a se vedea paragraful 44 de mai sus). Ea constată de asemenea o altă perioadă de inactivitate totală a executorului judecătoresc ce începe de la 30 iunie 2005 până la 30 mai 2006.

94. Curtea consideră că durata suspendării executării silite, combinată cu perioada ulterioară de inactivitate din partea executorului judecătoresc nu este neglijabilă, ținând cont în special de obligația de sârguință ce revine organelor de executare de a nu favoriza debitorii în executarea insolvenței lor (*Schrepler împotriva României*, nr. 22626/02, paragraful 32, 15 martie 2007). Ea recunoaște că la 12 și 13 mai 2005 executorul judecătoresc a făcut demersuri în vederea executării silite asupra bunurilor imobiliare ale societății (a se vedea paragrafele 45, 46 și 48 de mai sus), dar relevă că aceste demersuri târzii nu au reușit.

95. Ținând cont de cele de mai sus, Curtea consideră că în speță durata procedurii litigioase este excesivă și nu răspunde cerinței « termenului rezonabil ».

Prin urmare, a fost încălcat art. 6 alin. 1.

II. Asupra pretensei încălcări a [art. 6](#) alin. 1 din Convenție datorită neexecutării unei hotărâri judecătorești definitive

97. Reclamantul invocă faptul că neexecutarea sentinței definitive din 6 mai 2003 a Judecătoriei Târgu Mureș este contrară art. 6 alin. 1 din Convenție.

A. Asupra admisibilității

98. Curtea constată că această plângere nu este în mod manifest neîntemeiată în sensul [art. 35](#) alin. 3 din Convenție. De asemenea, ea constată că aceasta nu prezintă niciun alt motiv de inadmisibilitate.

B. Asupra fondului

1. Susținerile părților

99. Guvernul consideră că executarea silită a unei hotărâri, care face parte din proces, este reglementată de principiul disponibilității, astfel încât inițiativa executării

silite revine creditorului și că statul nu este obligat să ia din oficiu inițiativa executării hotărârilor judecătorești. Potrivit Guvernului, acest principiu implică unele obligații din partea creditorului, în special în ceea ce privește îndeplinirea actelor de procedură în condițiile și la termenele prevăzute de lege.

100. El consideră de asemenea că dreptul la executarea hotărârilor judecătorești definitive nu poate obliga un stat să dispună executarea fiecărei sentințe cu caracter civil, indiferent de circumstanțe.

101. Guvernul adaugă faptul că nu s-ar putea considera că în materie civilă statele trebuie trase la răspundere pentru neplata unui credit executoriu datorat insolvabilității unui debitor « privat », obligația lor limitându-se la a pune la dispoziția indivizilor un sistem care să le permită să obțină de la debitorii lor recalcitranți plata sumelor alocate de instanțe.

102. Guvernul consideră că prezenta cauză este similară cu cauzele *Ciprova împotriva Republicii Cehe* ((decizie), nr. 33273/03, 22 martie 2005) și *Topcirov împotriva României* ((decizie), nr. 17369/02, 15 iunie 2006), în măsura în care este vorba despre un debitor privat și obligația nu a fost executată datorită lipsei sale de resurse financiare. El consideră că această cauză este similară cu cauza *SC Magna Holding SRL împotriva României* (nr. 10055/03, Hotărârea din 13 iulie 2006), în care debitorul era tot o persoană privată și executorul judecătoresc depusese toate eforturile necesare pentru executarea unei hotărâri judecătorești.

103. Guvernul remarcă faptul că numeroase demersuri au fost făcute pentru a asigura executarea sentinței din 6 mai 2003 așa cum o demonstrează procesele-verbale întocmite de executorul judecătoresc.

104. În aceste condiții, Guvernul consideră că neexecutarea sentinței în cauză este motivată printr-o imposibilitate obiectivă, în acest caz lipsa de resurse financiare a unui debitor privat, care nu poate fi atribuită statului. În plus, relevă că autoritățile au asistat creditorul la executare și au pus la dispoziția sa mijloace capabile să asigure executarea.

105. Reclamantul consideră că în ce-l privește executorul judecătoresc nu a fost sânguincios, în măsura în care nu a decis blocarea conturilor societății decât la 20 august 2003, chiar dacă a cerut executarea silită de la 23 iunie 2003. Potrivit reclamantului, acest termen a permis societății să ia toate măsurile necesare pentru a nu da curs executării silite. El consideră că suspendarea la executare dispusă de judecătorie în timpul examinării contestației împotriva executării silite a contribuit la eșecul executării silite.

106. În opinia sa creditul său ar fi putut cel puțin să fie parțial acoperit dacă executorul judecătoresc și-ar fi îndeplinit obligațiile. El consideră că argumentele Guvernului asupra lipsei de resurse financiare a societății sunt contrazise de hotărârea din 23 februarie 2005 a Tribunalului Mureș. Prin urmare, jurisprudența invocată de Guvern (cauza *Ciprova* citată anterior) nu este pertinentă.

107. În privința proceselor-verbale întocmite de executorul judecătoresc și invocate de Guvern, reclamantul relevă că unele din ele au fost grăbite într-un alt dosar de executare silită, care nu face obiectul prezentei cauze. De aceea, trebuie remarcat că mențiunea înscrisă în unul din aceste procese-verbale asupra existenței unei sume de bani pe care reprezentantul societății s-a angajat să i le plătească este de natură să nege afirmațiile Guvernului asupra lipsei de resurse a societății.

108. Pentru reclamant, omițând să identifice bunurile urmăribile ale societății, executorul judecătoresc și-a încălcat obligațiile.

2. Aprecierea Curții

109. Curtea amintește că executarea unei sentințe sau hotărâri, indiferent a cărei instanțe, trebuie considerată ca făcând parte integrantă din "proces" în sensul art. 6 din Convenție (*Hornsby împotriva Greciei*, Hotărârea din 19 martie 1997, *Colecție de hotărâri și decizii* 1997-II, pag. 510-511, paragraful 40 și *Immobiliare Saffi împotriva Italiei* [GC], nr. 22774/93, paragraful 63, CEDI 1999-V).

110. Atunci când autoritățile sunt obligate să acționeze în executarea unei hotărâri judecătorești și omit să o facă, această inerție angajează răspunderea statului potrivit art. 6 alin. 1 din Convenție (*Scollo* citat anterior, pag. 55, paragraful 44). În orice caz, Curtea nu este chemată să examineze dacă ordinea juridică internă a statului este capabilă să asigure executarea hotărârilor pronunțate de instanțe. Într-adevăr, fiecare stat contractant trebuie să se doteze cu un arsenal juridic adecvat și suficient pentru a asigura respectarea obligațiilor pozitive ce-i revin.

111. Curtea amintește de asemenea jurisprudența sa potrivit căreia statul nu poate fi răspunzător de neplata unui credit executoriu datorat insolvabilității unui debitor privat (a se vedea cauzele *Ciprova* și *Topcirov* citate anterior).

112. Curtea constată, la fel ca Guvernul, că în speță era vorba despre executarea unei sentințe care impunea unei societăți private obligația de a plăti o sumă de bani. Cu toate acestea, ea consideră că prezenta cauză se diferențiază de cauza *SC Magna Holding SRL*, ținând cont de caracterul *intuito personae* a obligației ce revine, în această cauză, societății debitoare, de a semna un contract și, prin urmare, de imposibilitatea *de facto* de a executa, datorită refuzului său clar de a se executa (*SC Magna Holding SRL* citată anterior, paragraful 35).

113. În măsura în care Guvernul invocă insolvabilitatea societății debitoare în speță (a se vedea paragrafele 100 și 101 de mai sus), Curtea consideră că această susținere nu se potrivește cu poziția tribunalului, exprimată în hotărârea sa din 23 februarie 2005 și potrivit căreia era posibilă recuperarea creanței, ținând cont de puterile executorului judecătoresc de a lua o decizie de poprire asupra conturilor societății și în măsura în care aceasta din urmă efectuase plăți în beneficiul altor creditori pentru o sumă mult mai mare (a se vedea paragrafele 57 și 58 de mai sus).

114. Curtea constată în această privință că, deși executorul judecătoresc a informat reclamantul, la 11 septembrie 2003, deși șapte bănci au răspuns notificării sale asupra blocării conturilor societății (a se vedea paragrafele 35 și 37 de mai sus), el nu a menționat totuși care era conținutul acestor răspunsuri și nu și-a continuat demersurile pentru poprire după reluarea procedurii.

115. Ea constată în plus că la 2 noiembrie 2006 tribunalul a considerat că insolvabilitatea societății debitoare nu fusese demonstrată (a se vedea paragraful 63 de mai sus).

116. În definitiv, executorul judecătoresc nu a reținut în mod expres insolvabilitatea societății și s-a limitat la a relua invocările reprezentantului său potrivit cărora nu dispunea de resurse financiare.

117. În cazul în speță elementele dosarului conduc la ideea că comportamentul autorităților a împiedicat reclamantul să-și acopere creanța.

118. În această privință Curtea relevă unele perioade de inactivitate a executorului judecătoresc, care a așteptat peste trei luni pentru a da curs primei acțiuni de executare

după ce amânarea a luat sfârșit (a se vedea paragraful 44 de mai sus) și nu a fost realizată acțiunea de executare între 30 iunie 2005 și 30 mai 2006, nici după 22 septembrie 2006.

119. Curtea nu ar putea face speculații asupra rezultatului acțiunii pauliene introdusă de reclamant împotriva societății debitoare și societății S. privind bunurile imobiliare ale primei.

120. Ea constată totuși că executorul judecătoresc a omis să identifice bunurile mobile ale societății și să aplice sigilii, până când reprezentantul acesteia l-a informat că aceste bunuri mobile făceau parte din patrimoniul societății S. (a se vedea paragraful 49 de mai sus). Presupunând că reprezentantul societății s-ar fi opus identificării bunurilor sale mobile și aplicării sigiliilor, executorul judecătoresc avea posibilitatea, în temeiul art. 373² alin. 1 și 384¹ alin. 1 din codul de procedură civilă, de a apela la poliție, lucru pe care nu l-a făcut.

121. Curtea constată de asemenea că tribunalul a făcut referire, în hotărârea sa din 23 februarie 2005, la posibilitatea executorului judecătoresc, prevăzută de art. 454 din codul de procedură civilă, de a lua o decizie de blocare a conturilor societății debitoare. Or, dacă executorul judecătoresc a luat efectiv această decizie înainte de suspendarea executării silite, nu a continuat-o totuși după reluarea procedurii.

122. Ea relevă în plus că, deși executorul judecătoresc nu a încheiat procedura, în temeiul art. 371⁵ alin. 1 b) din codul de procedură civilă, el nu a dat totuși dovadă de suficientă sârguință în vederea recuperării, chiar și parțiale, a creanței reclamantului, care astfel a rămas în incertitudine în privința posibilității unei asemenea recuperări.

123. Prin urmare, Curtea consideră că autoritățile nu au asistat suficient reclamantul în demersurile sale în vederea executării sentinței din 6 mai 2003.

124. Prin urmare, s-a încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție.

III. Asupra altor preținse încălcări

A. Asupra altor capete de cerere întemeiate pe art. 6 alin. 1 din Convenție.

125. Potrivit art. 6 alin. 1 din Convenție reclamantul se plânge de aprecierea greșită a actelor din dosar din partea instanțelor naționale și de lipsa lor de imparțialitate. El invocă de asemenea că Judecătoria Târgu Mureș, prin hotărârea sa din 15 aprilie 2004, nu s-a pronunțat asupra unei excepții de incompetență materială pe care a ridicat-o.

126. Curtea amintește jurisprudența sa constantă conform căreia nu este competentă să examineze o cerere referitoare la erori în fapt sau în drept pretins comise de o instanță internă, doar dacă și în măsura în care aceste erori i se par susceptibile să fi antrenat o atingere adusă drepturilor și libertăților garantate de Convenție (*Garcia Ruiz împotriva Spaniei* [GC], nr. 30544/96, paragraful 28, CEDO 1999-I). De altfel, ea relevă că tribunalul Mureș, în hotărârea sa din 17 decembrie 2004 care a respins recursul reclamantului împotriva sentinței citate anterior, a examinat de asemenea plângerea reclamantului (a se vedea paragraful 41 de mai jos).

127. Reiese că aceste plângeri sunt în mod manifest neîntemeiate și trebuie respinse în aplicarea [art. 35](#) alin. 3 și 4 din Convenție.

128. Reclamantul se plânge de asemenea, potrivit art. 6 alin. 1 din Convenție de faptul că instanțele naționale, în procedurile soluționate prin hotărârile definitive din 1 septembrie 2003 și 17 decembrie 2004 ale Tribunalului Mureș, nu au luat în calcul tranzacția pe care a încheiat-o cu societatea debitoare (a se vedea paragrafele 21, 30 și 41 de mai sus).

129. Curtea relevă că hotărârea din 27 februarie 2001 Curtea Supremă nu a soluționat fondul litigiului, ci pur și simplu a confirmat hotărârea din 27 iunie a Curții de Apel, potrivit căreia competența de analiză a cauzei revenea judecătoriei. Or, în fața acestei ultime instanțe, reclamantul nu a mai făcut nicio referire la înțelegerea respectivă. În orice caz, ar fi avut posibilitatea să menționeze această plângere în motivele de recurs împotriva sentinței din 6 mai 2003, lucru pe care nu l-a făcut. În definitiv, în niciun moment nu s-a plâns se omisiunea judecătoriei de a lua în calcul înțelegerea.

130. În observațiile sale din 21 februarie 2007, ca răspuns la cele ale Guvernului, reclamantul a prezentat o nouă plângere întemeiată pe art. 6 alin. 1 din Convenție, plângându-se de inacțiunea parchetului, ținând cont de faptul că nu a dat curs plângerii sale introduse în 2005 și prin urmare nu a demarat urmărirea împotriva reprezentantului societății debitoare (a se vedea paragrafele 53 și 54 de mai sus). Or, din actele dosarului nu reiese care era obiectul plângerii și dacă reclamantul s-a constituit parte civilă în cazul în speță. În orice caz, procedura este încă în curs în fața parchetului.

131. Reiese că aceste plângeri trebuie respinse, în aplicarea art. 35 alin. 1 și 4 din Convenție pentru neepuizarea căilor de atac interne.

B. Asupra plângerilor întemeiate pe art. 6 alin. 1 din Convenție combinat cu art. 14 din Convenție

132. Invocând în substanță art. 6 alin. 1 și 14 din Convenție, prin scrisoarea din 1 februarie 2005 reclamantul se plânge de o divergență de jurisprudență între soluția pronunțată în litigiul său de sentințele din 6 mai 2003 și 15 aprilie 2004 ale judecătoriei și soluția pronunțată într-o altă cauză în privința modalității de actualizare a creanței unei alte persoane.

133. Curtea constată că sentința din 6 mai 2003 a fost confirmată printr-o hotărâre din 1 septembrie 2003 a Tribunalului Mureș, în condițiile în care plângerile întemeiate pe divergența de jurisprudență au fost prezentate pentru prima dată la 1 februarie 2005, adică la peste șase luni de la sentința menționată anterior.

134. În privința sentinței din 15 aprilie 2004 judecătoria, confirmată prin hotărârea definitivă din 17 decembrie 2004 a tribunalului, Curtea constată că reclamantul nu a prezentat hotărâri judecătorești definitive pertinente în sprijinul afirmației sale privind divergența de jurisprudență.

135. Reiese că plângerile trebuie respinse, în aplicarea art. 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

C. Asupra plângerilor întemeiate pe art. 13 din Convenție

136. Potrivit art. 13 din Convenție, reclamantul consideră că nu a beneficiat de un recurs efectiv datorită respingerii recursului său împotriva sentinței din 15 aprilie 2004 a Judecătoriei Târgu Mureș (a se vedea paragraful 41 de mai sus). Potrivit aceluiași articol, se plânge de asemenea de lipsa unui recurs efectiv, pe motiv că cererea sa de deschidere a procedurii de redresare judiciară a societății a fost respinsă (a se vedea paragrafele 55-59 de mai sus).

137. Ținând cont de ansamblul de elemente aflate în posesia sa și în măsura în care era competentă să analizeze plângerile formulate, Curtea nu a constatat nicio încălcare a drepturilor garantate de art. 13 din Convenție. Reiese că această plângere trebuie respinsă ca fiind în mod manifest neîntemeiată, în aplicarea art. 35 alin. 3 și 4 din Convenție.

D. Asupra plângerii întemeiată pe art. 14 din Convenție

138. Bazându-se pe această dispoziție, reclamantul invocă faptul că a suferit o discriminare față de societate datorită originii sale ungare.

139. Or, Curtea nu constată printre actele dosarului niciun element de natură să susțină această plângere. Reiese că această plângere trebuie respinsă, în aplicarea art. 35 alin. 3 și 4 din Convenție, ca fiind în mod manifest neîntemeiată.

IV. Asupra aplicării [art. 41](#) din Convenție

140. În conformitate cu art. 41 din Convenție,

« În cazul în care Curtea declară că a avut loc o încălcare a Convenției sau a protocoalelor sale și dacă dreptul intern al înaltei părți contractante nu permite decât o înlăturare incompletă a consecințelor acestei încălcări, Curtea acordă părții lezate, dacă este cazul, o satisfacție echitabilă. »

A. Prejudiciu

141. Reclamantul cere 512.351.280 lei vechi românești (ROL) cu titlu de prejudiciu material, în baza înțelegerii pe care a încheiat-o cu societatea. El cere ca această sumă să fie actualizată potrivit ratei inflației.

142. El cere în plus 60.000 euro cu titlu de prejudiciu moral pentru prejudiciul pe care l-ar fi suferit din cauza "hărțuirii nejustificate, stresului, umilințelor" la care el și familia sa au fost supuși. El subliniază de asemenea că în timpul perioadei respective s-a îmbolnăvit de diabet.

143. Guvernul consideră că singura bază de reținut pentru stabilirea sumei prejudiciului pretins suferit este neexecutarea unei hotărâri judecătorești care dispune plata din partea unui debitor privat a unei sume în beneficiul reclamantului.

144. În ipoteza unei constări a încălcării dreptului de acces la instanță, datorită neexecutării hotărârii judecătorești menționate anterior, Guvernul invită Curtea să țină cont, la stabilirea sumei prejudiciului, de obligațiile deosebite ce revin statului în materie de executare a hotărârilor judecătorești atunci când este vorba despre un debitor privat.

145. În privința prejudiciului material, Guvernul consideră că această cerere este legată de o încălcare ipotetică a dreptului reclamantului la respectarea bunurilor sale, așa cum este garantat de art. 1 din Protocolul nr. 1 la Convenție. Or, el constată că nu i-a fost comunicată nicio cerere privind o asemenea plângere. Prin urmare, nu intenționează să prezinte observații asupra prejudiciului material cerut de reclamant.

146. Guvernul relevă de asemenea că înțelegerea invocată de reclamant nu a fost luată în calcul de Curtea Supremă. În plus, sentința definitivă din 6 mai 2003 a acordat reclamantului 147.064.146 ROL plus dobânzi.

147. În ceea ce privește prejudiciul moral, Guvernul subliniază că suferințele pretinse nu au fost demonstrate și nu se bazează pe nicio legătură de cauzalitate.

148. În orice caz, Guvernul consideră că prejudiciul suferit de reclamant ar fi suficient reparat prin constatarea unei încălcări a Convenției.

149. Curtea relevă că singura bază de reținut pentru acordarea unei satisfacții echitabile constă în speță în faptul că reclamantul nu a putut beneficia de garanțiile de la art. 6 alin. 1 din Convenție. Ea nu ar putea să facă speculații asupra rezultatului procedurii în caz contrar, dar nu consideră irațional să creadă că interesatul a suferit o pierdere de șanse reale (a se vedea, *mutatis mutandis*, între altele, *Pélissier și Sassi împotriva Franței* [GC], nr. 25444/94, paragraful 80, CEDO 1999-II; *Crișan împotriva României*, nr. 42930/98, paragraful 36, 27 mai 2003; *Glod împotriva României*, nr.

41134/98, paragraful 50, 16 septembrie 2003; *Albina împotriva României*, nr. 57808/00, paragraful 49, 28 aprilie 2005).

150. Statuând în echitate, așa cum prevede art. 41, îi alocă 5.000 euro pentru toate prejudiciile reunite.

B. Costuri și cheltuieli

151. Reclamantul cere rambursarea cheltuielilor de transport și cazare pe care le-a suportat pentru a participa la două ședințe în fața Curții Supreme de Justiție și respectiv pentru a obține copia hotărârii sale.

152. El solicită de asemenea rambursarea cheltuielilor pe care le-a plătit executorului judecătoresc în prezenta procedură de executare silită, adică 7.060.695 ROL și într-o altă procedură, adică 500.000 ROL, precum și rambursarea cheltuielilor pentru copiile xerox și scrisorile trimise Curții, adică 284.000 ROL. Reclamantul prezintă acte doveditoare pentru cheltuielile plătite executorului judecătoresc.

153. El cere în plus rambursarea taxelor de timbru pe care le-a plătit în vederea introducerii acțiunii pauliene împotriva societății debitoare și societății S.

154. În opinia reclamantului, suma totală a cheltuielilor cerute se ridică la 2.750 euro.

155. Guvernul constată că instanțele naționale au acordat reclamantului, prin sentința din 6 mai 2003, rambursarea cheltuielilor suportate în procedurile interne.

156. În ceea ce privește cheltuielile plătite executorului judecătoresc, Guvernul consideră că reclamantul putea să le recupereze de la societatea debitoare în procesul de executare silită, bazându-se pe actele doveditoare prezentate de executorul judecătoresc.

157. Guvernul relevă în plus că o parte din cereri privind rambursarea cheltuielilor nu sunt dovedite, și anume cheltuielile de transport și cazare.

158. Potrivit jurisprudenței Curții, un reclamant nu poate obține rambursarea costurilor și cheltuielilor decât în măsura în care se stabilește realitatea, necesitatea și caracterul rezonabil al cuantumului lor.

159. În cauză, ținând cont de actele doveditoare prezentate de reclamant și pe baza criteriilor menționate anterior, Curtea consideră rezonabilă suma de 250 euro pentru toate cheltuielile reunite și o acordă reclamantului.

C. Majorări de întârziere

160. Curtea hotărăște să aplice majorările de întârziere echivalente cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte marginale.

PENTRU ACESTE MOTIVE,

CURTEA,

ÎN UNANIMITATE:

1. declară cererea admisibilă în privința capetelor de cerere întemeiate pe durata excesivă a procedurii și neexecutarea sentinței din 6 mai 2003 a Judecătoriei Târgu Mureș și inadmisibilă pentru restul;

2. hotărăște că a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție datorită duratei excesive a procedurii;

3. hotărăște că a fost încălcat art. 6 alin. 1 din Convenție din cauza neexecutării sentinței din 6 mai 2003;

4. hotărăște:

a) că statul pârât trebuie să plătească reclamantului, în termen de 3 luni de la data rămânerii definitive a hotărârii, în conformitate cu [art. 44](#) alin. 2 din Convenție 5.000 euro (cinci mii euro) pentru prejudiciul moral și material și 250 euro (două sute cinci zeci euro) pentru costuri și cheltuieli;

b) că sumele respective vor fi convertite în moneda statului pârât la cursul de schimb aplicabil la data plății și că se va adăuga orice sumă putând fi datorată cu titlu de impozit;

c) că începând de la data expirării termenului amintit și până la momentul efectuării plății, sumele vor fi majorate cu o dobândă simplă, a cărei rată este egală cu rata dobânzii pentru facilitatea de credit marginal practică de Banca Centrală Europeană, la care se vor adăuga trei puncte procentuale;

5. respinge cererea de acordare a unei satisfacții echitabile pentru rest.

Redactată în limba franceză, apoi comunicată în scris, la data de 20 decembrie 2007, în aplicarea [art. 77](#) alin. 2 și 3 din Regulament.

Bostjan M. Zupančič,

președinte

Santiago Quesada,

grețier